

talent. Zijn eigen coach Driessen had hem gezegd dat zijn jongensdroom binnen handbereik lag.

‘Weet je hoe klein de kans is dat je dat lukt?’ had zijn vader hem, meer vanuit jaloezie dan wijze raad, op het hart gedrukt. ‘Nee, jij gaat gewoon een studie volgen,’ besloot hij hoofdschuddend, terwijl hij met zijn wijsvinger op de houten eettafel tikte en Hugo streng aankeek.

Verbitterd kwam hij aan in Utrecht en daar schreef hij zich in voor de studie Fysiotherapie, om in ieder geval iets met bewegen te doen. Ongemotiveerd zat hij achteroverleunend in de klas. Na amper twee maanden wilde hij stoppen en teruggaan naar Limburg, maar Jetske motiveerde hem om door te zetten. Op veel manieren was ze een tegenpool. Ze wist al op jonge leeftijd dat ze in het ziekenhuis wilde werken. Tijdens hun eerste dates bloeide ze op als ze sprak over haar stage in het ziekenhuis en stak ze hem aan met haar enthousiasme voor het werken in de zorg. Bijna was het zelfvernietigende, mislukte bestaan van zijn vader doorgesijpeld in zijn eigen leven. Vanaf dat moment was ieder diploma dat hij behaalde een sneer naar zijn ingedutte vader. Via Matthias hadden ze elkaar leren kennen op een feest bij Unitas. Ze waren alweer vijfentwintig jaar samen. Sinds ze verhuisd waren naar Het Gooi en Sylvia was geboren, leek de tijd gewoon te verdwijnen. Het druppelde weg in lange werkdagen, hij bij Flevolandia Revalidatie in Almere, en zij op de intensive care van het Academisch Medisch Centrum in Amsterdam.

Zonder iets te zeggen schudt hij zijn hoofd en glimlacht. Gelukkig vraagt ze niet door en kijkt ze hem alleen vluchtig aan. Ze dwaalt weer af in haar volgende roman. Flarden van het voorval komen weer aan de oppervlakte. De foto heeft hij niet meer scherp

op zijn netvlies en wat er precies gebeurd is ook niet meer. De beelden zijn voornamelijk schimmen, die zich schuilhouden in de uit hoeken van zijn bewustzijn. Alleen de kleuren, en de intense geur die in de ruimte hing, kan hij zich nog herinneren. Hij had het voorval weggestopt in de krochten van zijn hersenen en gezworen er nooit meer aan te denken. Benno had die foto, natuurlijk, als een soort trofee op zijn werkkamer bewaard en nu hij dood is, moeten hij en Matthias ervoor boeten.

Het voorval had zich afgespeeld niet lang nadat hij Jetske had leren kennen. Ze waren net met elkaar aan het daten. Sterker nog, het was vlak nadat ze elkaar hadden leren kennen op het Unitas-feest. Een feest in een kelder aan de Oude Gracht, op een van de laatste warme dagen in september. Tijdens de opening van het academische jaar loeide de muziek door de geopende deuren de grachten over, tot grote irritatie van de buurt. Ze kwam uit Zuidzande, een dorpje in Zeeuws-Vlaanderen, vertelde ze hem toen ze samen naar buiten gelopen waren en aan het water gingen zitten om de mensenmassa te ontvluchten. Bovendien had ze het benauwd in de kelder en speelde haar astma op. Miriam had haar als introducté meegenomen en Matthias had hen min of meer aan elkaar gekoppeld. De eerste minuten, tegenover elkaar zittend aan de hoge bar, waren ongemakkelijk. Ze waren allebei niet van die praters. Met gekleurde wangen lachten ze naar elkaar. Vanuit de andere kant van de bar loerden Matthias en Benno zijn kant op. Benno maakte er zoals altijd vunzige gebaren bij. Niet lang daarna had hij Jetske gevraagd mee naar buiten te gaan om rustig te kunnen praten. Ze zag er prachtig uit die avond. Haar donkerbruine krullen, die ze los droeg, vielen speels om haar ronde gezicht. Wat ze verder aan had die avond, is hij eigenlijk vergeten. Ze had een bepaalde kwetsbaarheid in haar blik. Niet zo'n arrogant studentikoos type waar de hele bar

mee vol zat en waar hij, op aanraden van Matthias, voorheen mee had gedatet. Zonder succes was hij met een paar van die Unitas-meiden op pad geweest. Meestal ambitieuze types, die rechten of geneeskunde studeerden en een glansrijk leven tegemoet gingen waarin hun carrière op één stond. Stamelend kwam hij die dates door, vooral als ze hem vroegen wat hij nou eigenlijk wilde bereiken in zijn leven. Welke studie hij deed en waarom. Het was eigenlijk de enige vraag waar hij geen goed antwoord op had. Wist hij veel, alles leek hem te overkomen.

Eindelijk neemt het lawaai van spelende kinderen aan de waterkant af. Het einde van middag nadert en de gezinnetjes keren terug naar hun tent. Hij gaat op de stretcher naast Jetske zitten en staart over het water. Even hoort hij alleen kabbelende golfjes die over de keien aanspoelen. Het was alweer drie maanden geleden dat hij Matthias had gesproken, nou ja, echt had gesproken dan. Het lijkt langer geleden. Tijdens de begrafenis van Benno zaten ze naast elkaar in het kleine kerkje van Overveen. Dat Benno's hartinfarct slechts een kwestie van tijd zou zijn, wisten ze allemaal. Tijdens de dienst fluisterde Matthias dat het een wonder was dat Benno niet eerder gestorven was. Eigenlijk was hij tijdens hun studententijd al een latente hartpatiënt. Hij hijgde bij het traplopen en trok wit weg als ze een sprintje op de fiets trokken. In Utrecht stortte hij zich vol overgave op het studentenleven. Sporten had hij genoeg gedaan, vond hij zelf. Voor het halflege crematorium had ook Hugo gesproken: over wie Benno was en wat hij voor hem betekende. Op de verhoging vlak naast de kist met bloemen erop oreerde hij over hun vroegere vriendschap, hun jongere jaren in Limburg en op het voetbalveld, hun studententijd en ook de laatste jaren, waarin ze elkaar nog maar sporadisch zagen. Toch zaten ze allemaal voor hem in het winderige kerkje. Eens in de zes maanden aten ze samen met de vrouwen erbij.